

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

B. Alberti Doctoris Magni ex Ordine Prædicatorum Episcopi Ratisponensis De Adhærendo Deo Libellvs

**Johannes <de Castello>
Albertus <Magnus>**

Antverpiae, 1621

Cap. XXXVII. Quare Albertus resignavit Episcopatum, & quòd laudandus sit
propter hoc factum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44148

266 B. ALBERTI MAGNI
memoriale istud, ordinans scilicet in
Ratisponensi Ecclesia & statuens per-
petuò de eodem Patre tenendum Offi-
cium per Festiuitatem ipsius, disponens
nihilominùs dari Canonicis distribu-
tiones pecuniæ eodem die, quæ fieri in
Collegiatis solent Ecclesiis, quas Præ-
sentias quidam appellant.

CAPVT XXXVII.

*Quare Albertus resignauit Episco-
patum, & quòd laudandus sit pro-
pter hoc factum.*

ELAPSI igitur paucis annis post-
quam præclarus præful Albertus
memorata Ecclesiam laudabiliter re-
xisset, multi non ferentes eius sanctam
conuersationē, & ille etiam tumultuum
diuersorum turbinibus cùm torquere-
tur, cernensque in populo duro non
posse proficere, radio affectus, utpote
cui honor Prælationis & amicitia ho-
minum peccatorum non sapiebat, time-
retque de periculo quod Alamanniæ
Episcopos ob temporalis dominij gra-
uamen ad multa damnabilia quando-
que

que pertrahit; elegit magis contempla-
 tioni & meditationi scibilibus & Sacra-
 rum litterarum in Ordine, de quo as-
 sumptus fuerat, intendere, quàm Pasto-
 ralis curæ negotiis sine fructu inserui-
 re. De licentia igitur impetrata per eum
 à Summo Pontifice Clemente Quar-
 to, successore Urbani prædicti, relicto
 Præfulatu, relicto patrimonio Episco-
 pali, insignique vrbe sua Ratisponensi,
 ad Ordinis sui paupertatem voluntariè
 rediit secundo anno præfati Clementis
 Papæ. Hæc nobis indicant non tantùm
 Legenda & Chronica vnâ cum testi-
 monio Fratris Bernardi sæpè dicti, ve-
 rùm & ipse Albertus met quasi impli-
 citè suis verbis in Postilla sua super
 Lucam, quam in Præfulatu scripsit,
 quasi iam premeretur onere Pastoralis,
 sic indicat, vbi dicit circa illud xxii. cap.
Sed qui maior est in vobis, fiat sicut minor.
Qui maior in vobis potestate spirituali, fiat
sicut minor qui ad nullam eligitur potesta-
tem: quia sicut dicit Philosophus, Nemo
eligit iuvenes Duces, quia constat eos non
esse sapientes. Matth. xviii. Quicum-
que humiliauerit se sicut paruulus iste, hic
maior est in regno calorum; quia ille magis
 M 2 est

est ad fundandum Ecclesiam idoneus. In primitiva enim Ecclesia non curabatur multum de potestate, sed omnes ad humilitatem & charitatis exempla respiciebant; & hoc etiam voluit Dominus, cum dixit: Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde. Tollite iugum meum super vos, &c. Nihil enim lenius est, quam in humilitate & mansuetudine gubernare subiectos quamdiu tempora hoc patiuntur: statim autem quando multitudo malorum cogit eum seueritate & austeritate procedere, tunc sicut & Moysi res intolerabilis esse videtur, Numer. xx. ita efficitur etiam Prælati Ecclesie intolerabilis; nisi aliquis fastu delectatus, velit tolerare vel forte fouere malos, sicut faciunt Prælati nostri temporis, qui magis vicem habent Sardanapali quam vicem Iesu Christi. hæc omnia venerabilis Albertus in loco præfato habet de verbo ad verbum. Insinuat planè istis verbis vir sanctus iste, Prælaturam intolerabilem fore cum excreuerit malorum multitudo: impeditur enim tunc Prælatus non à profectu ex parte malorum, sed & in bonorum fructu, ac à propria deuiat quandoque perfectione: & ideò prudentissimè fecit

cit Albertus in tali articulo constitutus. Sicut enim virtutis fuit constantiæ & humilitatis, non citò consentire assumere dignitatem Episcopalem; ita obedientiæ fuit, onus impositum coactione Superioris non abiicere: ac demû in articulo periculi sui ipsius illud quod impositum erat relinquere cum consensu Superioris, summæ fuit prudentiæ, eò quòd malitia hominum non proficientium & suum poterat impedire profectum. Hæc omnia profectò magnæ fuere perfectionis: ideò pluribus difficilia videntur, eò quòd paucos huius Regulæ nouimus imitatores. Fuerunt tamen nonnulli, sed sancti, quos & hic Beatus est imitatus; sicut & Cælestinus Papa, qui ex eremo ad Papatum raptus est, sed post paululum resignans, quia proficere nequibat, Ordinem qui Cælestinorum dicitur instituit, & canonizatus postea fuit sub nomine Petri Confessoris, quod nomen ei proprium antè fuerat. Illius etiam quasi mentis videtur fuisse Benedictus Papa XI. de Ordine Prædicatorum, qui continuis precibus rogare Deum consuevit, vt eum de medio tolleret, nē Pastoralī

onere grauatus deficeret. Ita Petrus Damiani Episcopatum resignauit, & cum postea increpatus ob hoc fuisset, rationem reddendo respondit, hoc idem multos fecisse Sanctos; puta Valerium, qui sibi Augustinum substituit: Lucidum quoque Citocensem, qui in cœnobium conuolauit, cui tamen beatus Andreas obitum suum denuntiauit, ut ait Gregorius in Registro: Adalbertum quoque Pragensem Episcopum induisse Monachum; & martyrij palmam promeruit: item & alium quemdam, cui Angelus sanctus & beatus Remigius apparuerunt. Et apponit rationem istis exemplis idem Petrus Damiani, sic inquam: *Melius est pondus abicere, quam cum detrimento Domini, cuius ego seruus sum, fractis cervicibus intrare.* hæc Petrus Damiani pro se respondit, licet multum idoneus esset ad Ecclesiasticum regimen, & vir prudentissimus. Cum omnibus ergo istis Beatis qui resignauerunt, venerabilis Albertus laudandus est permaximè. Veniens itaque Albertus Coloniam post resignationem ad Fratres suos, magno cum fauore, ut decuit, suscipitur ab eisdem: & mox

mox iuxta morem pristinum scribebat Libros, & docebat indoctos, regulari obseruantia in omnibus subiectus; tantò perfectior in singulis quæ agebat, quantò gradum excellentiorem in Sacerdotio & Magisterio occupabat.

CAPVT XXXVIII.

Albertus fundat Monasterium Virginum, & Chorum Fratrum construxit ob rationabilem causam: & de reuerentia ei exhibita ab omnibus ob suam probitatem:

ALIOQUANTO autem elapso tempore venerabilis Albertus in signe Sanctimonialium Monasterium fundauit sub cura Ordinis Fratrum Prædicatorum apud Zuzatum quod Paradisus dicitur. Continuisque virtutum exercitiis florens, in Dei opere indefessus, cum Fratrum necessitatem cerneret, studuit quantocyùs releuare: locum namque Chori pro psallentium Fratrum caterua considerans nimis esse angustum, de Maiorum suorum beneplacito latiore fecit, fultus Fidelium

M 4

auxilio